

Landets Børn staa med blottet Bryst foran Fjenden? Skulle vi ikke bygge Volde for Landets Børn? Og med den Begrundelse har man rejst Københavns Befæstning. Det er altid Landets Børn, der tales om, det er Proletardrengene, Bøndernes Dreng, Militaristerne ville beskytte, værg og opofre sig for. Landets Børn er den Frase, man altid stikker ud, naar Militaristerne skulle have deres store Krav igennem. Med Hensyn til disse 21,000 sultne Smaaunger kunne vi faktisk tale om Landets Børn uden noget som helst, der smager af Fraser. Her have vi den nøgne Kendsgerning: 21,000 sultne Børn. Og naar der saa er Tale om, hvad vi ville gøre for Landets Børn, bør vi vedtage dette lille Lovforslag, som er af saa stor Betydning og vil blive til saa stor Gavn, naar det vedtages. Det er oplyst ifølge en ældre Statistik, som ikke er bleven fornyet, at det, der kræves her af Statskassen, kun er 7—8 Kr. pr. Barn. Til Militærvæsenet ofre vi nogle og tredive Millioner Kroner, enhver Soldat koster os et Par Tusinde Kroner. Det er oplyst, at en Mængde Rekrutter langt fra er saa sunde og stærke, som de kunde være; mange maa kasseres af den Grund. Dette lille Beløb, 7—8 Kr., vilde i allerhøjeste Grad gavne dem, som have militær Interesse, idet det vilde bidrage til at skabe en sundere Ungdom, end vi have. Disse Penge vilde langt fra være tabte; de vilde være givne godt ud. Sundhedsplejeselskabet holdt forleden — den 5. November — et Møde i Grundtvigs Hus, paa hvilket Møde Ingeniør Folke-Rasmussen blandt andet sagde: „Det er en utrolig Fordom, at sociale Fremskridt koste Penge. De give Penge, ellers ere de ikke Fremskridt“. Det er sikkert en stor Sandhed. Det forholdsvist lille Beløb, her er Tale om at ofre, vil man kunne indvinde igen med store Procenter paa Fattigvæsenet, paa Hospitalsvæsenet, paa Fængsler, paa Opdragelsesanstalter o. s. v.; thi der er ingen Tvivl om, at Sult avler Forbrydelser, at Sult avler Fattigdom, at Sult avler Sygdom; Sult avler i det hele taget alt, hvad der er slet. Vi ofre mange, mange Penge for at afbøde Sultens Virkninger, i Stedet for at vi burde afbøde Sulten selv. Hvis vi vedtog dette Lovforslag, vilde vi faa en arbejdsdygtigere Befolkning og i det hele taget faa en bedre Slægt, og disse Penge vilde være givne ud til Velsignelse for hele det danske Folk.

Jeg har gjort opmærksom paa, at den private Velgørenhed aldeles ikke magter

den Sag, vi her have til Behandling. Vi have her i København en Bospisningsforening, „Københavns Bospisningsforening“; den har i sidste Regnskabsaar givet 46,000 Kr. ud til Børns Bospisning i København, men deraf har Københavns Kommune maattet ofre de 40,000 Kr. Den private Velgørenhed har kun kunnet ofre 6,000 Kr. Denne Skolebospisningsforening har i alt Fald tidligere næsten hver Vinter erklæret, at nu maatte den lukke, hvis den ikke fik yderligere Hjælp. I sin Tid, da det i alt væsentligt var private, der skulde støtte denne Forening, blev det atter og atter sagt, at Foreningen maatte lukke midt om Vinteren, i den værste Nødstid, af Mangel paa Penge, og derfor er det kommunale Tilskud altsaa nu saa stort, at de private Bidrag ganske svinde ind ved Siden deraf. Alligevel er det meget langt fra alle Skolebørn, som bospises gennem „Københavns Bospisningsforening“. Hvis man ser efter i Bladene i disse Dage, vil man se, at de indeholde hjerteskrærende Opraab netop om Børns Bospisning. Der er en Forening, der hedder „Mødres og Børns Bospisning“; den tager sig af fattige og syge Mødre med Børn under Skolealderen. Der er en anden Forening, der hedder „Smaa børns Vel“; den tager sig af de smaa Børn under 2 Aar. Om disse Foreninger skriver et Højreblad følgende: „Kun en Del af Ansøgerne kunde sidste Vinter faa Adgang til Hjælp“. Altsaa her er Tale om syge Mødre og smaa Børn under Skolealderen, om smaa Børn indtil 2 Aars Alderen, som have henvendt sig til disse Foreninger, ansøgt og andraget om Hjælp, men, siger dette Højreblad: En stor Del af dem maatte afvises. Men saa tilføjer Bladet: „Disse Foreninger fortjene alle rettænkende Menneskers Velvillie, thi den Hjælp, de yde, kan aldrig falde paa urette Sted; den betyder Sundhed og Styrke til Tusinder og atter Tusinder af fattige, fortvivlede Mødre med Børn, der ellers maatte sulte og derved opdrages til at blive Fjender af Samfundet, af det Samfund, de tilhøre.“ I Spidsen for disse Foreninger staar blandt andre Prinsesse Thyra. Hun siger til Offentligheden, at Børn, som sulte, let blive Fjender af Samfundet. Højre og Venstre ville jo gerne staa sig godt med Hoffet; jeg synes, her var en Anledning til at vise, at man deler Anskuelse med Prinsesse Thyra i denne Sag, at man som hun mener, at sultne Børn let blive Fjender af Samfundet. Højre og Venstre ere ogsaa bange for Sam-